

NOMADEN

**PASCAL
ENGMAN**

**JOHANNES
SELÄKER**

NOMADEN

SKYMNINGS LAND DEL 3

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare utgivet på Bokförlaget Forum:

Till minne av en mördare (2022)

Skammens väg (2023)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Pascal Engman & Johannes Selåker 2024

Utgiven enligt avtal med Nordin Agency

Omslag Marcel Bandicksson, Sthlm Creators

Omslagsbilder © Dreamstime

Tryckt hos ScandBook UAB, 2024

ISBN 978-91-37-50507-7

Prolog

Vägen var enfilig och omgiven av skog på båda sidor. Hastighetsmätaren visade nittio kilometer i timmen och den grå asfaltstunga som utgjorde länsväg 276 låg tom.

Fången bredvid Olof Possner i baksätet var blatte, kanske zigenare eller någon annan sorts tattare. Han var ganska kort och såg bra ut, trots den ojämna och sneda boxarnäsan.

Olof lyckades föra handen till underarmen och kliade sig över den svarta svastikan. Handfängslen skramlade.

– Hur långt är det kvar? frågade han den kvinnliga pliten som körde.

– En stund.

Det var den andre pliten som svarade. Conny Eriksson, en sympatisör som behandlat honom sjyst och ofta gett honom fördelar inne på Norrtäljeanstalten. Han hade hjälpt honom att föra ut brev till vänner och brudar. Det borde finnas plitar på Österåker med samma inställning, som stöttade den nationella rörelsens kamp mot folkutbytet och den judiska världskonspirationen.

Flytten skulle säkert inte bli så illa. Det kanske rentav skulle bli skönt med ett miljöombyte efter nästan sju år på Norrtäljeanstalten. Han visste att hans rykte föregick honom. I allmänhetens ögon var han en mördare, men inom rörelsen ansågs han vara en politisk fånge.

Conny Eriksson vred på huvudet och betraktade något i sidospeglarna. Eftersom fångtransporten saknade bakruta kunde Olof inte upptäcka vad det var som fångat hans uppmärksamhet.

– Vad är det där för jävla dåre? mumlade pliten.

I nästa stund körde en silverfärgad Saab om dem i hög fart.

Vägen gjorde en krök. Olofs kropp pressades framåt och fångades upp av bältet när den kvinnliga pliten tryckte på bromsen.

– What the fuck, utbrast mannen bredvid honom.

Framför dem hade Saaben saktat in. En skarp smäll hördes och fångtransporten krängde till. Olof såg en röd Ford en halvmeter ifrån dem på vänster sida.

– Vad fan är det som händer? ropade Conny Eriksson när Forden återigen körde in i fångtransporten. Olof upptäckte att föraren bar rånarluva. Den kvinnliga pliten hade fullt sjå med att hålla kvar dem på vägen, samtidigt som farten minskade och skogen passerade allt långsammare utanför.

Fångtransporten saktade ner för att till slut stå stilla.

Ingen sa någonting. Olof insåg att plitarna var så chockade att de glömt att göra ett anrop i radion.

Dörrarna på Saaben slogs upp. Två män i rånarluvor och gröna militärjackor höjde sina automatvapen medan de bredbent rörde sig mot fångtransporten.

– Det är nog bäst att ni släpper ut mig, sa Olof.

Han fick inget svar. Conny Erikssons nacke var glansig av svett.

Utan förvarning sköt en av männen en salva mot motorhuven, kulorna smattrade när de borrade sig in i karossen. Plitarna kastade sig ner i framsätet.

– Öppna för helvete, det är inte värt det, skrek Conny Eriksson.

Han väntade inte på svar från sin kollega.

– Skjut inte. Vi kommer ut, ropade han.

De öppnade dörrarna och sträckte händerna i luften. Grå rök steg från den perforerade motorhuven. Männen befann sig nu alldeles framför bilen. De tog ett par långa steg fram och tryckte omilt ner plitarna på asfalten. Samtidigt närmade sig mannen från den röda Forden. Han öppnade dörren till baksätet, grep tag i Olofs axel och drog ut honom.

Doften av frihet är doften av krut, tänkte han.

Med sin handskbeklädda högerhand pekade mannen mot den silverfärgade Saaben och gav Olof en knuff. Han förstod att tystnaden berodde på att vakterna inte fick höra deras röster. Det gällde att inte ge dem något som kunde hjälpa snutarna i den jakt som

snart skulle vara i full gång. Medan han gick mot bilen undrade han vilka av hans vänner som dolde sig bakom maskeringen. Men frågorna fick vänta tills han satt i Saaben, på väg bort, mot friheten.

Snart skulle den ödsliga vägen vimla av snutbilar och journalister. Reportrarna skulle slå knut på sig själva i sin iver att få beskriva hur farlig han var. Sverige skulle lysa av gula löpsedlar med hans ansikte på. Han tittade upp mot den klarblå himlen. Solens strålar värmdes hans nacke och rakade skalle.

– En fin jävla dag för en fritagning, sa han.

DELI

Fredag 17 maj 1996

Tomas Wolf betraktade kistan som sänktes ner i jorden. Hans mors bleka och gropiga överarmar dallrade när hon lade handen för munnen och hulkade.

– Kristian, älskade Kristian, snyftade hon.

Peter, hans lillebror, lade armen om henne. Hon tryckte ansiktet mot hans axel. Tomas stoppade cigaretten i mungipan och tog emot den spade som sträcktes fram mot honom.

– Vänta, sa Peter.

Han lösgjorde sig från modern och gick fram till graven. Ur väskan tog han fram en lång dolk. Tomas mindes den. Kristian hade gett den till Peter på hans femtonårsdag. Skaftet var graverat med den tyska örnen och ett hakkors. Peter mumlade något och släppte ner kniven som landade på kistlocket med en duns. Tomas skyfflade upp svart jord på spaden, vände på den och lät myllan singla ner i graven. Knivbladet blixtrade i majsolen som en fisk på en brygga. Synen fick honom att minnas hur han två och ett halvt år tidigare, hösten 1994, knivhuggit Kristian och lämnat honom att dö i ett skogsområde utanför Hallstahammar. Kroppen hade aldrig återfunnits men Tomas var säker på att han var död. För att modern skulle slippa leva i ovisshet hade han hjälpt henne att få honom dödförklarad.

Han räckte utan ett ord över spaden till Peter.

– Jag väntar därborta, sa han.

Svedvi kyrka sköt upp som en ensam, grå tand i det gröna landskapet. Längre bort, nedanför höjden, ringlade sig den så kallade Industrileden, 66:an.

Tomas blundade och vände ansiktet mot solen. En dag skulle den slockna, sluta sända ut sin livgivande värme. Sluta göda galenskapen, hatet och morden. Mörkret skulle falla och den allomfattande döden ta jorden i besittning.

Han slog upp ögonen när han hörde fotsteg. Peter kom lunskande. Gruset krasade under de svarta kängorna och den rakade skallen blänkte.

– Här kommer han att ligga bra, vår storebror. Hoppas att han får frid.

Tomas svarade inte. Han undrade om en människa som gjort så mycket ont som Kristian kunde finna frid. Han hoppades det. Trots allt var Kristian det närmaste en fadersgestalt han hade haft under uppväxten.

Peter tog fram en snusdosa ur bakfickan och tryckte ihop kornen till en prilla. Han drog ut överläppen och stoppade in den svarta klumpen.

– Gravstenen kommer om en vecka, sa han och torkade av fingrarna på byxorna. Det var tur att Kristian inte fick signera den själv. Hans handstil var oläslig.

Han flinade så att snusprillan avtecknade sig som en bläckplump mot tandköttet. Han var lik Kristian när han log, trots att de egentligen bara var halvbröder.

Vi är bröder. Men vi är olika.

Det var det sista Kristian sagt där i skogen. Sedan hade han dragit fram kniven han haft med sig för att döda sin lillebror. Ändå var det Tomas som befann sig bland de levande.

Familjen som han vuxit upp med var stympad. En fjärdedel var borta. Av de tre bröderna återstod bara två. Och de två som var vid liv kunde inte vara mer olika. Peter tillhörde nationella rörelsen, den nynazistiska gruppering som Tomas lämnat på åttiotalet för att istället söka sig till polisen.

Modern kom vaggande längs grusgången.

– Du borde hälsa på henne oftare, sa Peter allvarligt. Hon har bara oss nu.

Tomas öppnade munnen för att svara, men avbröts av att hans mobiltelefon ringde. Han tog fram sin Motorola Startac och

fälldes upp den. *Zingo*, stod det på den gröna displayen.

Lars Johansson, som han egentligen hette, var den främsta orsaken till att Tomas lyckats lämna den nationella rörelsen bakom sig och bli polis. Smeknamnet hade han fått efter att ha försvarat sig med en Zingoflaska mot en påtänd inbrottstjuv i Västerås på sjuttio-tioalet. Nu arbetade de tillsammans vid Stockholms våldsrotel.

– Ja?

– Var är du? sa Zingo.

Tomas hade tagit ut en semesterdag för att slippa berätta om begravningen. Han och Zingo stod varandra nära, men de talade sällan om saker som verkligen betydde något.

– I Hallstahammar, jag hälsar på mamma.

Av bakgrundsbruset att döma befann sig Zingo i en bil.

– Gulligt. Dina tjänster är efterfrågade.

Tomas backade undan ett par steg för att de andra inte skulle kunna höra samtalet.

– Varför det?

– Din gamle polare, den hedervärde medborgaren Olof Possner, har rymt.

Tomas sneglade mot Peter som stod och samtalade med modern. Olof Possner hade varit Kristians bästa vän och den som fått in både honom och Tomas i rörelsen.

– Hur kunde han rymma? Han sitter väl på Norrtäljeanstalten?

– Han skulle förflyttas till Österåker. Fångtransporten blev prejad på 276:an. Efter vad jag har förstått har det skjutits också.

Tomas drog en halvcirkel med skon i gruset.

– Några skadade?

– Nej, de sköt i motorhuven. Antagligen för att skrämmas.

– När skedde det?

– För ungefär en halvtimme sen.

Tomas betraktade armbandsuret. Klockan var kvart över två.

– Jag åker nu.

2

Genom fönstret till den smutsrosa trävillan i Mälarhöjden skymtade en kvinna. Klockan var snart tre, det var strax innan skolorna skulle sluta för veckan. Vera Berg lät den ljusblå Saaben rulla i friläge de sista meterna medan hon betraktade gestalten som rörde sig därinne.

Kände hon till Vera?

Hon styrde in bilen till vägkanten och stannade. Av gammal vana sökte hon efter cigaretterna i bilens mittkonsol, men fann inga. Hon hade slutat.

I passagerarsätet skruvade Rikard Muryn på sig. Mälaren glittrade mellan husen.

– Backa lite så hon inte ser dig, sa han.

Vera ignorerade honom och vred av tändningen. En sopbil passerade.

Kvinnan därinne var Rikards ex, Vera var hans nya. Affären på jobbet som kostat honom familjen.

Hon intalade sig att hon inte tänkte ha dåligt samvete. Men cyklarna som låg slängda mot villatrappan och den hopskrumpna fotbollen på gräsmattan gjorde henne ändå illa till mods.

Hon hade själv en liten pojke, Sigge, som just börjat skolan, och varje gång hon tvivlade på relationen med Rikard kom han för hennes tankar. Skulle hon rycka upp Rikard ur Siggas liv när han just kommit in i det?

– Du, jag vill inte ha något bråk, sa han. Det blir enklast så.

Vera nickade mot huset.

– Det är nog för sent.

Kvinnan stod i fönstret och betraktade dem. Hon hette Lisa och på pappret var hon ännu Rikards fru, fast de separerat för snart ett år sedan. Vera, Rikard och Sigge hade flyttat in i en av Aftonbladets våningar. Den låg på Floragatan och var egentligen en evakueringslägenhet för reportrar som levde under hot. Men eftersom Rikard var redaktionschef på tidningen kunde han göra lite som han ville.

Det var också på Floragatan som affären hade börjat, redan samma kväll som han värvat Vera till Aftonbladet.

– Jag kommer få ett helvete, sa han. Jag borde ha tagit en taxi.

Han hade köpt en lägenhet till Lisa på Södermalm. De turades om att bo med barnen i Mälarhöjden och byttes av varje vecka. Ändå hade hon inte velat skriva på skilsmäsoansökan.

– Har du berättat för henne att vi är ihop?

– Det har inte varit läge.

Han suckade.

– Jag måste nog gå.

Ibland undrade Vera om det varit ett misstag att inleda romansen.

– Men jag har fixat så att du ska få jobba med statsbesöket, sa Rikard. Diana och Charles. Det kommer bli stort.

Det var alltid lika märkligt när han växlade mellan att vara partner och chef. Men Vera log mot honom ändå.

– För papperstidningen? frågade hon.

För tillfället var hon placerad på webben, tidningens frysbox. Hon hade tvingats dit i fjol efter att en avundsjuk kollega vid namn Leif M Ivarsson orkestrerat en kupp mot henne.

– Nej, du blir kvar på webben, sa Rikard. Men bara ett tag till.

– Så jag ska inte ens vara på plats under statsbesöket? frågade hon. Bara sitta och uppdatera en hemsida som ingen läser?

– Ja, jag antar det.

Han lade sin hand på hennes men hon drog undan den. Återigen trevade fingrarna över mittkonsolen där cigaretterna brukade ligga.

– Men det där skitsnacket Ivarsson kom med är ju utagerat, sa hon. Alla vet att det inte stämmer. Kan du inte bara lösa det?

– Men vad väntar du dig? frågade Rikard. Om jag blandar mig

i ser det ut som att du får fördelar för att vi är ihop. Då får du ännu mer skit.

Vera tog upp påsen med nikotintuggummin och slängde in två i munnen.

– Varför ska jag straffas, medan du fortfarande får sitta i ledningen? Det är fan sjukt.

Den frätande vätskan från tuggummina brann i svalget. Hon hade kommit till Aftonbladet som en stjärna. Nu stod hon lägre i rang än vilken sommarvikarie som helst.

– Jag vet. Han hade höjt rösten nu. Men jag bestämmer inte reglerna.

De satt tysta en stund.

Klockan på instrumentpanelen slog tre. Kristian Wolfs begravning borde vara slut nu. Nynazisten som var bror till Tomas Wolf, den trettioåriga polismannen som hon utrett förra året.

Vera hade följt efter honom till platsen där polisen trodde att Kristian bragts om livet. En skogsdunge i Hallstahammar där en kniv med Kristians initialer hittats efteråt. Hon hade tagit hjälp av Tomas kollega Zingo för att få reda på om han verkligen hade dödat sin bror. Men ingen kropp hade hittats och inga nya bevis hade kommit fram.

Idag hade en tom kista sänkts ner i jorden. Kanske skulle hon aldrig få veta vad som egentligen hade hänt. Hon undrade om Tomas stod där vid graven och låtsades sörja sin bror.

Det var så konstigt, de hade kommit varandra så nära. Två gånger hade han räddat hennes liv, när hon blivit inblandad i de fall han utredde. Och ändå fanns hemligheten om vad som hänt Kristian där som en klyfta mellan dem.

– Förlåt, sa Rikard och bröt tystnaden. Jag ska fixa det här, men du behöver ge mig lite tid.

Vera svarade inte. Det kom en pust av något surt från baksätet i den varma kupén. Rikard sniffade i luften som en hund som vädrade ett hot.

– Vad är det som luktar? frågade han.

– Det är nog någon av Sigges gamla olivburkar som har läckt.

– Men lilla gubben. Rikard såg bekymrad ut.

En bananlåda stulna konserver med passerat bästföredatum var det enda Sigge hade kvar från sin försvunna pappa. Kanske var det därför han vägrade att låta henne kasta dem, tänkte Vera.

Jonny, som Siggas pappa hette, var Veras ex och ledare för Southside MC i Malmö. På nyårsafton 1994 hade han gått ut och aldrig kommit tillbaka. Lämnat pojken åt sitt öde, ensam i lägenheten.

Mamman var död och han hade inga fler släktingar, åtminstone inte vad Vera kände till. Några dagar in på det nya året hade pojken ringt på dörren hemma hos Birgitta på Kungsholmen, där Vera bodde då. Han fick flytta in och till slut hade Vera fått vårdnaden om honom, fast hon inte var hans riktiga mamma.

– Helvete, sa Rikard plötsligt.

Vera skulle just fråga vad han menade när ett rop skar genom villakvarteret.

– Tar du med dig slampan hit?

Det var Lisa. Hon hade kommit ut från huset och stod nu framför bilen och pekade anklagande på Vera. Blicken var mörk och kroppen tunn.

– Lisa, ropade Rikard. Lugna dig.

Han krängde av sig bältet och öppnade dörren.

– Ska barnen behöva komma hem och se den som har förstört deras familj? skrek hustrun.

Rikard tog sig ur bilen och vände sig mot Vera.

– Jag ringer.

Hon startade motorn och körde iväg, rundade Lisa och rullade ner för backen. I backspegeln såg hon hur Rikard försökte få med sig Lisa in i huset. Hon slet i honom och det blev en reva i hans blå kostym.

När Vera hade kommit ut på Hägerstensvägen upptäckte hon att Rikard hade glömt sina nycklar på sätet. Hon rynkade irriterat pannan och lade dem i handskfacket.

Telefonen ringde. Det var Jerker Wretström, kommissarien i Märsta som varit hennes källa sedan hon bevakat ett mord som Kristian Wolf till en början varit misstänkt för.

– Jag tänkte bara berätta att jag har ett nytt jobb, sa han. Chef

för en ny sektion som vi kallar för Rejvkommissionen.

Vera skrattade till.

– Ska man säga grattis?

Han harklade sig.

– Vi har hur som helst en razzia på Docklands som du kanske skulle vilja följa med och bevaka?

– Kommer ni ha fiskdamm där också?

Wretström kom av sig.

– Va? frågade han.

– Ja, på razzian, alltså. För det är väl bara ungar på Docklands? Du kan väl ringa när du ska slå till mot något som inte är ett jävla barnkalas.

Ekots vinjett rullade igång på bilradion. Det var en extrainsatt nyhetssändning. En känd nynazist hade fritagits från en fångtransport utanför Norrtälje.

– Jag måste lägga på, sa hon.

Hon vred upp volymen. Fångtransporten hade stoppats på länsväg 276. Tidiga uppgifter gjorde gällande att gärningsmännen använt automatvapen.

Kanske var måltavlan någon av Kristians Wolfs vänner?

Vera beslöt sig för att åka till redaktionen direkt, trots att hennes skift inte började förrän klockan sex på kvällen. Lyckades hon få loss en egen nyhet om fritagningen skulle cheferna inte kunna stoppa henne från att bli publicerad i papperstidningen.